

ХЕХ

літній спів мільйона пташок
дерева горять зеленим
і до спини прилип гамак
здається ще позавчора
старий усміхнений байк
чекає у затінку яблунь
поки бджоли бавляться в м'яті
диму моїх цигарок
ніколи не вірив у рай
але тут на хвильку повірив
павуки виплітають «амінь»
роботу знайду пізніше

МАМА

ехо дитячих усмішок
це її солоні сльози
це її кам'яні соли
добуті з копалень випадку
і шахт мрій несправджених

у неї тремтливі руки
через ласкаві доторки
рук нетремтливих дитячих
що створюють резонанси
і у крихти мнуть континенти

очі її запалені
окулісти руками розводять
бо в зіницях печери карстові
мчать по них іграшкові потяги
де віконця виблискують кривдою

завжди прибігає з дарунками
і кладе на холодний мармур
щось нове безтурботне й цікаве
сподівається чужих купити
та вони їй навряд пробачать

і поки ніхто не бачить
вона знову біжить на цвинтар
сіра торба в неї на шиї
що важить десь п'ять кілограмів
раптом навпіл ламає хребет

і зі зламу повзуть колискові
фонтанує густа піна болю
і грудне молоко зіпсоване
з торби розсипало кубики
склалося слово «мама»

ПСИХЛІКАРНЯ

поки сніг мутує у бруд
на верхівках блищать хрести
біля туш сірих будівель
кинутих напризволяще
огорнутих голим лісом

апостоли стисли губи
у них там таємна вечеря
прохання не турбувати
поки мовчки стогнуть дерева
всі інші стогнуть уголос

полізли бабусі-нишпорки
за розкладом час прогулянки
на добрих обличчях старечих
давно не сходили усмішки
мабуть вже присохли намертво

та у всього є своя плата
з роками не важко звикнути
вдавати віру в бога
сміється кора кострубата
все так як і має бути

Катерина ЧАЙКА (БАРАНОВСЬКА) – поетка, креативна організаторка багатьох літературно-мистецьких проєктів. Народилася 3 серпня 1998 року. У дитинстві навчалася співу, була вокалісткою хору, долучалася до створення шкільних стіннівок. Нині студентка Інституту філології КНУ імені Тараса Шевченка, опановує спеціальність «Літературна творчість». Пише кількома мовами. Захоплюється українськими модерністами. Уважає, що подеколи в житті бракує загадок і саме творчість допомагає знаходити диво в усякій дрібниці. Люди ж повинні мати можливість розкривати свої сокровенні мрії.

АПАТИЧНА РЕАКЦІЯ

Хотілось пізнати на смак
Темряву небуття
Знав лиш блукання
Коло автомагістралей
Гру з ножицями
(Не повторюйте вдома)
Тлумачення сновидінь
(До ранку півгодини)
Чекання передсвітанкового
Шуму без слів
У вічних розмовах
Я бачив туман
Вони все прагнули
Поглинути дим
Вперше закури, бо тліє
Вбивча мрія
Я чув самоспальні жарти
Відчай навиворіт
Крила – хвилі негоди
Хворого ворона
Суперечить-бунтує наївно
Підсвідомого зойк
Дао не діє, замкнуло
Тотальний рух
Світ не йде у долоні
Плани вивітрило
Секундою напівзламу
Я вмикаю будильник

БИТВА У НАДВЕЧІР'І

Л. Тарнашинській

Ти – епіцентр торнадо,
В якому постійно тиша.
Я – місячне затемнення,
Яке пробила лихоманка.
Разом ми – зелений відблиск
Невизначеного минулого,
Самота самограйки пристрастей.
Певно, й можемо, що слухати
Солодку арію миготливого маяка,
Що стоїть самовидцем розбрату
На мінному полі взаємовідносин.
«Чому?» – питання одвічне глушиться,
І луна віддзеркалює: «Бо так є».

ІНІЙ ДЛЯ ІЗДИ

(казка)

Срібноокий бог
Із білими-білими віями
Припорошений снігом
Не відрізнити від хуртовини
Ховається од блиску

Леза холодного ніжності
Який роз'ятрює рани
Недознищених тарганів
Царів-альбіносів у голові
Випила би масалу
Глюків отруйних ідола
Відповідь стримана
Не сповідує міфології
Зоряних нитей.

ЛЮДИНА

Виє зранений звір
Коло райських воріт
Серце проїла чума
Поглядом вбив браконьєр
Рій обридливих дум
Прагне плоті шматок
Та залишився кістяк
Вірить у сонце нове
Обрій сивіє щодня
Спогадом мучить ніч
Це не моя вина
Виє зранений звір.

ГРАДИНКИ

Коли краплі дошу
Перетворюються на кристали
Холодні і чарівні,
Від яких віє чудесами,
Я дивуюсь і розплющую
Ще більш мої очі,
Щоб не упустити все,
Раніше мною пропущене.
Тільки очі чогось страшаться,
Не піддаються моїм наказам,
А просто тікають геть:
Туди, де ніхто не знайде
Їхній страх.
Туди, де видна тільки темнота
І вічно холодно,
В пучини невідомого космосу,
Де навіть зірки намагаються втекти
Від жаху, що чекає їх
Десь у кутках кімнати,
Імовірно збудованої не людьми,
Де ніхто не живе
І ніколи не жив.
Тільки невідома Пустота
Змушує їх лишити
Власні домівки.
Проте не так уже й просто
Втекти від реальності.
А за вікном усе ще град –
Краплі, що стали градинками.